ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ αλληλεγγυη

ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ των Κουρδων

ΑΣΥΛΟ στους προσφυγες

ΛΕΥΤΕΡΙΑ στον Οτσαλαν

εργατική δημοκρατία

Τα κείμενα που ακολουθούν είναι επιλογή άρθρων που δημοσιεύτηκαν
στην βδομαδιάτικη εφημερίδα "Εργατική Αλληλεγγύη",
στο περιοδικό "Σοσιαλισμός από τα κάτω"
που εκδίδονται από το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα στην Ελλάδα
και στην "Εργατική Δημοκρατία"

εργατικη δημοκρατια

Τ.Κ. 27280 Λευκωσία
Τηλ. 02-349959
Φαξ 02-349770

Οι εργάτες στο πλευρό των Κούρδων παντού

Η είδηση της σύλληψης του Αμπτουλάχ Οτσαλάν πυροδότησε ένα τεράστιο κύμα αντιδράσεων σε ολόκληρο τον κόσμο. Οι διαδηλώσεις των Κούρδων, οι συγκρούσεις με την αστυνομία, οι καταλήψεις των πρεσβειών και άλλων δημοσίων κτιρίων και οι αυτοπυρπολήσεις κατέκλυσαν τα δελτία ειδήσεων από τη μια μέχρι την άλλη άκρη του πλανήτη.

Οι πρεσβείες, τα προξενεία και οι διπλωματικές αποστολές της ελληνικής κυβέρνησης βρέθηκαν, δίκαια, στο στόχαστρο των Κούρδων. 21 ελληνικές πρεσβείες - στο Λονδίνο, στη Βιέννη, στη Βέρνη, στο Σίδνεϊ καταλήφθηκαν από διαδηλωτές. Στη Μελβούρνη η αστυνομία έδωσε σκληρή μάχη για να εμποδίσει τους Κούρδους να εισβάλλουν στο ελληνικό προξενείο. Στο Τόκυο εκατοντάδες διαδηλωτές έκαναν εξάωρη καθιστική διαμαρτυρία έξω από την πρεσβεία της Ελλάδας.

Στο Βερολίνο Κούρδοι διαδηλωτές προσπάθησαν να εισβάλλουν στην ισραηλινή πρεσβεία. Οι φρουροί απάντησαν με τα πολυβόλα. Τρεις διαδηλωτές έπεσαν νεκροί από τις σφαίρες, άλλοι 16 μεταφέρθηκαν βαριά τραυματισμένοι στο νοσοκομείο.

Αυτό δεν εμπόδισε την Σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση της Γερμανίας να μιλήσει για "κουρδική τρομοκρατία". Ο υπουργός Εσωτερικών Οτο Σίλι δεν δίστασε να απειλήσει του Κούρδους ακόμα και με μαζικές απελάσεις στην Τουρκία "αν δεν σταματήσουν τις βίαιες εκδηλώσεις".

Παρά τις συκοφαντίες των κυβερνήσεων και των ΜΜΕ, όμως, οι Κούρδοι είχαν την ενεργή συμπαράσταση εκατοντάδων χιλιάδων εργατών σε ολόκληρο τον κόσμο. Στο Λονδίνο, στην Αθήνα, στο Βερολίνο κλπ. δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους με πανό και συνθήματα αλληλεγγύης στο κίνημα των Κούρδων.

... και στην Κύπρο

Εκδηλώσεις αλληλεγγύης στον Οτσαλάν και τον Κουρδικό λαό έγιναν και στη Λευκωσία. Στις 20 του Φεβράρη οργανώθηκε απο το ΑΚΕΛ και άλλες οργανώσεις του μαζικού κινήματος εκδήλωση στη Πλατεία Ελευθερίας με πορεία σε κεντρικούς δρόμους στην οποία συμμετείχαν περισσότερα απο 1000 άτομα με κεντρικό σύνθημα «Λευτεριά στον Οτσαλάν».

Η Εργατική Δημοκρατία υποστήριξε και συμμετείχε σ' αυτή την εκδήλωση με συνθήματα «Λευτεριά στον Οτσαλάν» και «Ασυλο στους Κούρδους και τους άλλους πρόσφυγες».

Μερικές μέρες μετά οργανώθηκε δεύτερη εκδήλωση απο το ΔΗΚΟ την ΕΔΕΚ, τους ΕΔΗ, τους Νέους Ορίζοντες πάλι στην Πλατεία Ελευθερίας με έντονο τον εθνικιστικό χαρακτήρα στην οποία συμμετείχαν λιγότερα απο 200 άτομα.

Στις 11 του Μάρτη οργανώνεται πορεία απο την αμερικάνικη πρεσβεία στη πλατεία Ελευθερίας και συναυλία αλληλεγγύης στον Οτσαλάν και τον Κούρδικο λαό απο τις οργανώσεις νεολαίας των κομμάτων, τις φοιτητικές και μαθητικές ενώσεις. Σε κοινή ανακοίνωση τους οι οργανώσεις νεολαίας καταγγέλουν την σύλληψη του Οτσαλάν και την υποκρισία των κυβερνήσεων της Ε.Ε. και υποστηρίζουν ότι το τουρκικό καθεστώς δεν μπορεί να εγγυηθεί «δίκαιη δίκη» γιά τον Οτσαλάν.

Η υποκρισία όμως είναι αυτό που χαρακτηρίζει και την στάση της ελληνοκυπριακής κυβέρνησης που παριστάνει τον φίλο των κούρδων αλλά την ίδια στιγμή βάζει στο stop-list τις συντρόφισσες του Οτσαλάν ενώ δεν έπαψε ποτέ να απελαύνει κούρδους αγωνιστές σαν «λαθρομετανάστες».

Στο stop-list θα έπρεπε να μπουν ο Κασουλίδης και ο Στυλιανίδης για τις χυδαίες και υποκριτικές δηλώσεις τους και όχι οι κούρδοι αγωνιστές.

Σ' αυτά είναι που θα έπρεπε να πέφτει η έμφαση σ' αυτές τις εκδηλώσεις. Η καλύτερη συμπαράσταση στους κούρδους αγωνιστές είναι να παλέψουμε τον εχθρό που βρίσκεται μέσα στην ίδια μας τη χώρα, την δική μας κυβέρνηση και άρχουσα τάξη.

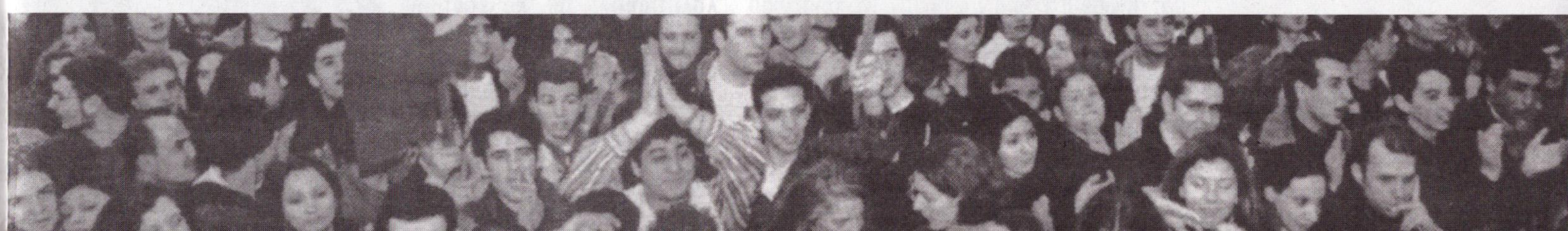

• Λευτεριά στον Οτσαλάν
• Ασυλο στους κούρδους πρόσφυγες

Η σύλληψη του Απτουλαχ Οτσαλάν αποκάλυψε με τον πιό έντονο τρόπο ποιοί είναι οι πραγματικοί φίλοι των Κούρδων και ποιοι οι εχθροί τους.

Η ελληνική κυβέρνηση δια του στόματος του υπουργού εξωτερικών χαρακτήρισε τις διαμαρτυρίες των κούρδων για τη σύλληψη του Οτσαλάν σαν «πράξεις εσχάτης βαρβαρότητας». «Πράξεις εσχάτης βαρβαρότητας» όμως δεν είναι οι δικαιολογημένες διαμαρτυρίες των κούρδων αλλά η αισχρή σύλληψη του Οτσαλάν, η συνεργασία σε αυτή ή ακόμα και απλά η ανοχή. «Πράξεις εσχάτης βαρβαρότητας» είναι η σφαγή των Κούρδων απο την τουρκική άρχουσα τάξη και τους στρατοκράτες, η συνεργασία σε αυτή ή ακόμα και απλά η ανοχή.

Αδιαφορώντας γι αυτές τις «πράξεις εσχάτης βαρβαρότητας» η ελληνική κυβέρνηση όχι μόνο αρνήθηκε να παραχωρήσει πολιτικό άσυλο στον Οτσαλάν, αλλά στην ουσία τον παρέδωσε στα χέρια του Ετζεβίτ. Την ίδια στιγμή δηλώνει ότι υποστηρίζει τον αγώνα των κουρδων. Αυτό δεν είναι παρά «πράξη εσχάτης υποκρισίας». Την ίδια υποκρισία επιδεικνύουν και οι ευρωπαϊκές και άλλες κυβερνήσεις που τάχα υποστηρίζουν τα δικαιώματα και τον αγώνα των καταπιεσμένων λαών αλλά διώχνουν τον Οτσαλάν και σιωπούν για τη σύλληψη του και τη γενοκτονία των Κούρδων.

Η κυβέρνηση Κληρίδη δηλώνει πρώτα αλληλέγγυα στην ελληνική κυβέρνηση και μετά εκφράζει τη λύπη της για τη σύλληψη του Οτσαλάν. Χύνει κροκοδείλια δάκρυα για τους Κούρδους αλλά την ίδια στιγμή τρέχει να ανακοινώσει τη διεξαγωγή έρευνας για το ελληνοκυπριακό διαβατήριο που βρέθηκε στα χέρια του Οτσαλάν. Ενδιαφέρεται να εξασφαλίσει τις καλές τις σχέσεις με τους Αμερικάνους και την πορεία της στην Ε.Ε. και δεν διστάζει να στραφεί ενάντια στους Κούρδους και τους υποστηριχτές τους. Θα πρέπει όμως να μας συλλάβει όλους, γιατί ο κάθε ελληνοκύπριος δημοκράτης, ο κάθε ειλικρινής υποστηριχτής του δίκαιου αγώνα των Κούρδων δεν θα είχε κανένα δισταγμό να παραχωρήσει το διαβατήριο του και κάθε άλλη βοήθεια στον Οτσαλάν και τους άλλους Κούρδους αγωνιστές.

Το πόσο ειλικρινής είναι η λύπη του Στυλιανίδη και της κυβέρνησης που αντιπροσωπεύει φαίνεται και απο την άρνηση της να παραχωρήσει άσυλο στους κούρδους πρόσφυγες που έρχονται εδώ, απο την Τουρκία, το Ιρακ, το Ιραν, τη Συρία και αλλού. Είναι δεκάδες οι Κούρδοι που απελάθηκαν μέχρι σήμερα ενώ μερικοί παραδώθηκαν στις τουρκικές αρχές και αντιμετώπισαν το θάνατο ή πολύχρονες ποινές φυλάκισης.

Αυτή η υποκρισία πρέπει να σταματήσει. Απαιτούμε απο την κυβέρνηση να παραχωρήσει αμέσως άσυλο σε όλους τους Κούρδους που βρίσκονται εδώ και όσους θα έρχονται στο μέλλον.

Διακήρυξη της Εργατικής Δημοκρατίας που κυκλοφόρησε αμέσως μετά τη σύλληψη του Οτσαλάν

Συλλαλητήριο στην Αθήνα
Φανταστική συμπαράσταση

Το "μουσικό συλλαλητήριο" συμπαράστασης στον Κούρδικο λαό τη 1η του Μάρτη στην Αθήνα, έκανε το Σύνταγμα να πλημμυρίσει από τα πιο ωραία μηνύματα. Με τη μαζικότητά του, το διεθνιστικό παλμό του, με χίλιους δυο τρόπους έδειξε ότι η οργή ενάντια στα ξεπουλήματα του Σημίτη μετατρέπεται σε μαζική αριστερή ριζοσπαστικοποίηση.

Ακόμα και οι εφημερίδες και τα κανάλια αναγκάστηκαν να προβάλουν τις δηλώσεις των καλλιτεχνών ότι τους θύμισε μέρες του '74. Αυτό δεν είναι καθόλου υπερβολή. Το μαρτυράει πρώτα απ' όλα η τεράστια μαζικότητα. Πόσοι ήταν εκεί; 100.000; 150.000; Οι αριθμοί δεν αποδίδουν την πραγματική αίσθηση της μαζικής συμμετοχής. Οι φωτογραφίες από ψηλά που δείχνουν το χώρο "μυρμηγκιασμένο" δίνουν μια γεύση. Καμιά σχέση με το αραιωμένο "πλήθος" των προεκλογικών συγκεντρώσεων. Πυκνά, ο ένας δίπλα στον άλλο, όπως γίνεται πάντα όταν ο κόσμος ξεχύνεται στους δρόμους.

Σύνταγμα, όπως Κουμουνδούρου

Αλλά και η διάθεση και ο παλμός ήταν αντίστοιχα. Τα ΜΜΕ μπορεί να ήθελαν, να περίμεναν και να καλλιεργούσαν να ακουστεί ο "στεναγμός του πληγωμένου έλληνα", όμως η εξέλιξη ήταν διαφορετική. Το πιο μεγάλο χειροκρότημα το πήρε ο Κούρδος αγωνιστής που δήλωσε ότι "και ο τούρκικος λαός αγωνίζεται όπως κι εμείς." Οι μικροπωλητές που είχαν στήσει πάγκους με ελληνικές σημαίες από νωρίς έμειναν χωρίς δουλειά. Οταν ένα από τα συγκροτήματα από πάνω παρομοίασε το Σύνταγμα με μια μεγάλη πλατεία Κουμουνδούρου, έπιασε με ακρίβεια τον σφυγμό των συγκεντρωμένων. Οχι μόνο των προσφύγων από το Κουρδιστάν, που ήταν εκεί με τα πανό τους και τις πικέτες που ζητούσαν άσυλο στη γλώσσα τους. Αλλά και όλου του συλλαλητηρίου που ανταποκρίθηκε ξανά και ξανά σε τέτοιες "ατάκες". Οταν στο τέλος όλοι οι καλλιτέχνες μαζί τραγούδησαν "Δεν θα περάσει ο φασισμός", τα χέρια υψώθηκαν δάσος, άλλα με σφιγμένες γροθιές, άλλα με το σήμα της νίκης. Και στην αποχώρηση καθώς ένα ποτάμι κατηφόριζε την Σταδίου μέχρι την Ομόνοια, τα πανό και τα συνθήματα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος έδιναν τον τόνο. Χάσαμε το λογαριασμό πόσος κόσμος πήρε την Εργατική Αλληλεγγύη με το πρωτοσέλιδο "Διεθνιστική αλληλεγγύη των εργατών".

Το Σαββατοκύριακο που προηγήθηκε από την συναυλία-συλλαλητήριο, η κυβέρνηση φρόντισε να ξεκαθαρίσει τον αντικυβερνητικό χαρακτήρα του, με τη χυδαία επίθεση που εξαπέλυσε χρησιμοποιώντας σαν αιχμή τον Μίκη Θεοδωράκη. Οπως τόσες φορές στο παρελθόν, ο Μίκης βρέθηκε στη λάθος μεριά. Χάρισε το καλλιτεχνικό του κύρος στην απαράδεκτη επίθεση της κυβέρνησης ενάντια στους Κούρδους και το συλλαλητήριο. Μίλησε για "έγκλημα αχαριστίας" της εκπροσώπου του ΡΚΚ και διευκόλυνε τον Ρέππα να προχωράει σε ανοιχτά ρατσιστικές επιθέσεις, όπως ότι οι "αλλογενείς" δεν μπορούν να ανακατεύονται στα πολιτικά ζητήματα της χώρας που τους "φιλοξενεί". Τί είδους "φιλοξενία" είναι αυτή, αν στερεί το στοιχειώδες πολιτικό δικαίωμα να καταγγείλεις αυτούς που σε χτυπάνε; Από πότε όποιος καταγγέλλει τον πρωθυπουργό κάνει "ανθελληνική προπαγάνδα"; Σίγουρα αυτό το δικαίωμα το κατάχτησαν οι εργάτες από το '74 και μετά!

Η απόπειρα να δημιουργηθεί κλίμα "διαρροών" από το συλλαλητήριο απέτυχε. Το μόνο που κατάφερε ο Σημίτης ήταν να στριμώξει τη ΝΔ από τα δεξιά! Οι καλλιτέχνες επέμειναν στη συναυλία και η ανταπόκριση του κόσμου έδωσε την απάντηση, έστω κι αν η κοινοβουλευτική αριστερά δεν βοήθησε καθόλου.

Ο Κύρκος βγήκε και αυτός στα ΝΕΑ με επίθεση στην "κυρία ΡΚΚ". Το ΚΚΕ είχε κινηθεί ανταγωνιστικά προς την συναυλία, προβάλλοντας τη δική του κινητοποίηση της προηγούμενης βδομάδας σαν "παγκαλιτεχνική". Αλλά ούτε και η σύγχυση δεν σταμάτησε τη δυναμική του κόσμου.

Μήνυμα

Είναι κι αυτό ένα σημάδι για το πόσο σωστός είναι ο παραλληλισμός με τις μέρες του '74. Τότε που η κρίση των από πάνω και η ριζοσπαστικοποίηση των από κάτω έκανε τους δρόμους να πλημμυρίζουν με απεργούς, διαδηλωτές, συμπαραστάτες. Οι ρεφορμιστικές ηγεσίες του χθες χαράμισαν όλες τις ευκαιρίες που άνοιξε για την αριστερά το '74. Η πλατεία Συντάγματος τη Δευτέρα το βράδυ έστειλε μήνυμα ότι σήμερα οι ευκαιρίες ανοίγουν ξανά. Για να παλέψουμε όχι μόνο για τη λευτεριά των Κούρδων αλλά και για τη διεθνιστική, επαναστατική αριστερά των εργατών εδώ, στη ίδια μας τη χώρα.

Ali Saffet, Sosyalist Isci

Τουρκία: Τα προβλήματα παραμένουν και μετά τη σύλληψη Οτσαλάν

Η πολύμηνη καταδίωξη που κατέληξε στη σύλληψη του ηγέτη του ΡΚΚ Οτσαλάν δημιούργησε ένα κλίμα εθνικιστικής ευφορίας στην Τουρκία. Η εικόνα θα έλεγε κάποιος για όσους δεν γνωρίζουν και τόσο καλά την κατάσταση στην Τουρκία είναι ότι ο Κουρδικός λαός ως εκ θαύματος εξαφανίστηκε, ότι ο αγώνας τους έχει τερματιστεί ενώ το κουρδικό ζήτημα έχει οριστικά επιλυθεί. Στην πραγματικότητα όμως η τουρκική άρχουσα τάξη κρατάει στα χέρια της ένα δισκοπότηρο με δηλητήριο.

Τον περασμένο Σεπτέμβρη, καθώς ο τουρκικός στρατός ήταν στα πρόθυρα να εισβάλει στη Συρία τα ΜΜΕ ξέσπασαν σε εθνικιστική υστερία, για το πόσο ισχυροί "είμαστε" σε σύγκριση με τη Συρία ενώ διάφοροι στρατηγοί με δηλώσεις τους καυχιόνταν για το ότι ο τουρκικός στρατός μπορεί να διασχίσει τη Συρία μέσα σε μια μέρα. Η Τουρκία, ενισχυμένη απο τη συμμαχία με το Ισραήλ και την Αμερική, απειλησε τη Συρία με πόλεμο αν δεν σταματούσε να "παρέχει καταφύγιο στους τρομοκράτες του ΡΚΚ".

Η απειλή έφερε αποτέλεσμα. Η Συρία απέλασε τον Οτσαλάν που μετά τη Ρωσία κατέληξε στην Ιταλία τον περασμένο Νοέμβρη. Η Άγκυρα εξαπέλυσε τότε μια πρωτοφανή διπλωματική εκστρατεία στο εξωτερικό ενώ μέσα στην ίδια τη χώρα προσπάθησε να καλλιεργήσει ένα κύμα εθνικιστικής έξαρσης. Οργανώθηκε μποϊκοτάρισμα ιταλικών προϊόντων, έγιναν επιθέσεις σε χώρους δουλειάς όπου εργάζονταν Κούρδοι ενώ οι φασίστες οργάνωσαν διαδηλώσεις. Ακόμα και αστοί σχολιαστές ανησύχησαν βλέποντας ότι οι φασίστες του Κόμματος Εθνικιστικής Δράσης (ΜΗΡ) θα μπορούσαν να εκμεταλλευτούν αυτό το ζήτημα για στρατολογήσεις μελών.

Η Ιταλία ενώ αρνήθηκε να παραδώσει τον Οτσαλάν στην Τουρκία για να τον κρεμάσουν στο τέλος, κύρια σαν αποτέλεσμα πιέσεων απο τις ΗΠΑ - και ποιος ξέρει τι άλλων σκοτεινών διπλωματικών μανουβρών στα παρασκήνια - ο Οτσαλάν υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει την Ιταλία και να συλληφθεί τελικά στην Κένυα.

Το πιο βέβαιο ειναι πως το τουρκικό κράτος δεν θα διστάσει να κρεμάσει τον Οτσαλάν. Για 15 χρόνια τώρα τον κατηγορούσαν για "εσχάτη προδοσία" και σαν δολοφόνο 30,000 ανθρώπων (για την ακρίβεια αυτός ο αριθμός ειναι ο μέχρι σήμερα απολογισμός του πολέμου στο Κουρδιστάν όπου η συντριπτική πλειοψηφία των θυμάτων είναι Κούρδοι!). Γι' αυτό και ειναι δύσκολο τώρα να τον δικάσουν και ν' αθωωθεί. Ακόμα και μια καταδίκη σε ισόβια θα γελοιοποιούσε τους δικούς τους νόμους. Αν τον κρεμάσουν, θα τον μετατρέψουν σε λαϊκό ήρωα κι ένα ισχυρό σύμβολο της κουρδικής αντίστασης. Αν τον χώσουν στη φυλακή ισόβια, θα λειτουργήσει σαν εστία δράσης για τους Κούρδους σ' ένα αδιάκοπο αγώνα για την απελευθέρωση του.

Τη μέρα της σύλληψης του Οτσαλάν ο δείκτης του χρηματι-

στηρίου της Κωνσταντινούπολης εκτινάχθηκε στα ύψη. Αυτή η αισιοδοξία όμως είναι εφήμερη. Παρόλο που η σύλληψη του Οτσαλάν αναμφίβολα αποτελεί ένα φοβερό πλήγμα ενάντια στο ηθικό των Κούρδων όμως, ως εκεί, τίποτα περισσότερο απο αυτό. Το ΡΚΚ παραμένει μια καλά οργανωμένη οργάνωση με τεράστια λαϊκή υποστήριξη. Τα 12-15 εκατομμύρια Κούρδων παραμένουν, έχοντας τώρα να αντιμετωπίσουν ακόμα πιο έντονα τον εθνικισμό και σοβινισμό. Ειναι ξεκάθαρο όμως ότι ο πόλεμος δεν πρόκειται να σταματήσει επειδή συνέλαβαν έναν. Η Τουρκία θα εξακολουθήσει να ξοδεύει το μισό προϋπολογισμό της χώρας για να διεξάγει αυτό τον πόλεμο, η οικονομία θα συνεχίσει να βρίσκεται στο χείλος της καταστροφής κάτω απο τα βάρη του πολυέξοδου αυτού πολέμου, και η αισιοδοξία των φωστήρων του χρηματιστηρίου σύντομα θα εξαφανισθεί.

Επί πλέον, όλη αυτή η ιστορία θα βάλει ακόμα ένα καρφί στο φέρετρο για την προσπάθεια ένταξης της Τουρκίας στην Ε.Ε. Όχι γιατί η Ευρώπη νοιάζεται καθόλου για τους Κούρδους.

Η πιο αξιοσημείωτη πτυχή στη στάση της Δύσης απέναντι στους Κούρδους είναι η σιχαμερή υποκρισία της. Όταν ο Σαντάμ σφάζει τους Κούρδους στο Ιράκ είναι ένα πράγμα ενώ όταν το κάνει η Τουρκία είναι ένα εντελώς διαφορετικό πράγμα! Παρόλα αυτά, το τουρκικό κράτος θα συνεχίζει να συμπεριφέρεται με τη γνωστή του κτηνωδία, όπως το να φυλακίσει τους δικηγόρους του Οτσαλάν, να επελαύνει τους Ολλανδούς δικηγόρους που έρχονται σαν παρατηρητές στη δίκη, να αρνείται στον Οτσαλάν τα βασικά ανθρώπινα δικαιώματα, ενέργειες που δύσκολα γίνονται αποδεκτές ή να μπορούν να δικαιολογούνται ακόμα και απο τους πιο υποκριτές δεξιούς ευρωπαίους πολιτικούς.

Πέραν τούτου, τα ουρλιαχτά της εθνικιστικής ευφορίας δεν μπορούν να διαρκέσουν για πολύ. Είναι οι εκλογές στα μέσα του Απρίλη και όλοι γνωρίζουν προκαταβολικά ότι κανένα κόμμα δεν πρόκειται να πάρει αρκετές έδρες, ώστε να μπορεί να σχηματίσει αυτόνομα κυβέρνηση. Αντί για σταθερότητα οι εκλογές θα οδηγήσουν στην καλύτερη περίπτωση, σε μια ακόμα αδύναμη και ασταθή κυβέρνηση συνασπισμού.

Έτσι, πολύ σύντομα η ίδια η πραγματικότητα θα κάνει τους εργάτες να ξαναθυμηθούν την απελπιστική οικονομική κατάσταση, τις ιδιωτικοποιήσεις, την ανεργία, τα χαμηλά μεροκάματα και τις επιθέσεις στις κοινωνικές παροχές. Η ζωή θα δείξει πως το να συλλάβεις έναν άνθρωπο δεν μπορεί να σου προσφέρει ούτε πολιτική σταθερότητα ούτε λύσεις στα οικονομικά προβλήματα.

Την ίδια στιγμή, όμως, η αστυνομία έχει επιβάλει ένα κλίμα τρόμου μέσα στους δρόμους και σ' ολόκληρη τη χώρα. Μόνο στην Ισταμπούλ χιλιάδες Κούρδοι συνελήφθηκαν και ρίχτηκαν στις φυλακές. Η αστυνομία σταματά, ερευνά και συλλαμβάνει οποιονδήποτε με την παραμικρή αφορμή ενώ γίνονται διαρκώς επιδρομές στα γραφεία των νόμιμων αριστερών κομμάτων και οργανώσεων.

Η τουρκική άρχουσα τάξη συμπεριφέρεται με τρομερή αλαζονεία και επιθετικότητα. Σύντομα όμως θα διαπιστώσει ότι η νίκη της ήταν κούφια και η αλαζονεία και τα κοκορέματα της ανυπόστατα.

Καμιά αυταπάτη για «Διεθνή Διάσκεψη»

Ποιός μπορεί να φέρει τη δικαίωση για τον Κουρδικό λαό; Η ελληνική κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι θα πάρει πρωτοβουλίες στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ενωσης για την "διεθνοποίηση" του Κουρδικού, καταρχήν για μια "δίκαιη δίκη" του Οτσαλάν και έπειτα για διπλωματικές κινήσεις που θα φέρουν μια "λύση" στο Κουρδικό ζήτημα. Οι 15 υπουργοί της Ε.Ε. με κοινή τους δήλωση την Δευτέρα 22 Φλεβάρη μιλάνε για "πολιτική λύση" που σέβεται την εδαφική ακεραιότητα της Τουρκίας και τα ανθρώπινα δικαιώματα των Κούρδων.

Παρόμοιες προτάσεις ακούγονται και απο τα κόμματα της αριστεράς, τόσο στη Κύπρο, όσο και στην Ελλάδα.

Είναι παράλογο από τη μια να καταδικάζεις τη στάση της Ευρωπαϊκής Ενωσης που αρνήθηκε να δώσει πολιτικό άσυλο στον Οτσαλάν και από την άλλη να ζητάς απ' αυτούς τους εγκληματίες να κάτσουν στο τραπέζι μιας Διεθνούς Διάσκεψης για να δώσουν λύση. Είναι σαν να βάζεις το λύκο στο μαντρί να φυλάει τα πρόβατα.

Σε τέτοιου τύπου "Διεθνείς Διασκέψεις" και πρωτοβουλίες, η έγνοια των Μεγάλων Δυνάμεων και των άλλων κυβερνήσεων που μπορεί να συμμετέχουν, δεν είναι η προστασία και η απονομή δικαιοσύνης για τους καταπιεσμένους αλλά τα παζάρια για την εξασφάλιση των συμφερόντων τους. Το αποτέλεσμα είναι πάντοτε σε βάρος αυτών που υποτίθεται ότι προστατεύουν. Μια τέτοια Διεθνή Διάσκεψη, ακόμα και αν γίνει πραγματικότητα, μπορεί να δώσει τη δυνατότητα στην άρχουσα τάξη της Ελλάδας να σκοράρει μερικούς πόντους στον ανταγωνισμό της με τους τούρκους καπιταλιστές έχοντας τις πλάτες των "εταίρων" αλλά στους Κούρδους δεν πρόκειται να εξασφαλίσει τίποτα άλλο παρά μερικά ψίχουλα και μπόλικους εκβιασμούς.

Το "καλύτερο" που έχουν να επιδείξουν οι Μεγάλες Δυνάμεις είναι ο "ασφαλής θύλακας" που δημιούργησαν στο Ιρακινό Κουρδιστάν μετά τον Πόλεμο του Κόλπου. Στην πραγματικότητα ο "ασφαλής θύλακας" είναι ένα τεράστιο στρατόπεδο συγκέντρωσης, όπου μπορεί να εισβάλει ανεμπόδιστα ο τούρκικος στρατός.

"Πολιτική λύση" υποτίθεται ότι έδωσαν και στο Παλαιστινιακό οι συμφωνίες που υπογράφτηκαν στο Οσλο το 1995. Τί κέρδισαν όμως τελικά οι Παλαιστίνιοι που έχουν χύσει ποταμούς αίματος για την ελευθερία τους; Μια περιορισμένη αυτοδιοίκηση σε μερικά από τα κατεχόμενα εδάφη τους και συνεχείς πιέσεις και εκβιασμούς από το Ισραήλ που συνεχίζει να έχει την κάλυψη των ΗΠΑ. Ακόμα και σήμερα το Ισραήλ κλείνει όποτε θέλει τα σύνορα με τις αυτόνομες περιοχές προκαλώντας οικονομική ασφυξία, προωθεί ένα σχέδιο εγκατάστασης οικισμών εποίκων που κλέβει και άλλη γη από τους Παλαιστίνιους, ενώ τους απειλεί με σκληρά αντίποινα αν τολμήσουν να προχωρήσουν στην ανακήρυξη ανεξάρτητου κράτους παρόλο που κάτι τέτοιο προβλέπεται από τις συμφωνίες.

Ο,τι υπόσχονται οι ιμπεριαλιστές στα τραπέζια των διαπραγματεύσεων μπορούν να το πάρουν το ίδιο εύκολα πίσω μόλις κρίνουν ότι έτσι εξυπηρετούνται καλύτερα τα συμφέροντά τους. Η ίδια η ιστορία του Κουρδιστάν και της Μ. Ανατολής δείχνει ότι οι Κούρδοι δεν έχουν να κερδίσουν τίποτα από τέτοιες πρωτοβουλίες. Για παράδειγμα η Συνθήκη των Σεβρών που υπέγραψαν τον Σεπτέμβρη του 1920 οι νικητές του Α' Παγκόσμιου Πόλεμου -ανάμεσά τους και η Ελλάδα- με την κυβέρνηση του Σουλτάνου, προέβλεπε την δυνατότητα της αυτοδιάθεσης για τους Κούρδους. Ηταν μεγάλα λόγια που σκοπό είχαν να δημιουργήσουν αντίβαρο στο κίνημα του Κεμάλ και στην ακτινοβολία της ρώσικης επανάστασης που είχε προκαλέσει επαναστατικό ενθουσιασμό σε όλους τους λαούς της Ανατολής. Μέσα σε τρία χρόνια οι Μεγάλες Δυνάμεις "ξέχασαν" τις συμφωνίες τους και έτρεξαν να διαμελίσουν το Κουρδιστάν μοιράζοντας τα κομμάτια του στις ζώνες επιρροής της κάθε μιας απ' αυτές.

Οι ιμπεριαλιστές δεν μπορούν να λύσουν το πρόβλημα στο Κουρδιστάν γιατί αυτοί είναι που το δημιούργησαν. Η λύση βρίσκεται αλλού. Βρίσκεται στην κοινή πάλη των Κούρδων εργατών με τις εργατικές τάξεις των χωρών που ζούνε ενάντια στις επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών και στις τοπικές άρχουσες τάξεις.

Οι Κούρδοι και η εξέγερσή τους μπορούν να γίνουν η σπίθα που ξεσηκώνει μαζί με τους Παλαιστίνιους, τους εργάτες από την Αγκυρα μέχρι το Κάιρο. Αυτή είναι η δύναμη που μπορεί να φέρει τη νίκη. Δικό μας καθήκον στην Κύπρο και την Ελλάδα και σε όλη την Ευρώπη είναι να υποστηρίξουμε το δικαίωμα των Κούρδων στην αυτοδιάθεση και να παλέψουμε ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Και όχι να κάνουμε πλάτες στις προσπάθειες της ελληνικής άρχουσας τάξης να καπηλευτεί το Κουρδικό προωθώντας την επέμβαση της Ε.Ε. με τη μορφή της Διεθνούς Διάσκεψης.

Η μόνη δίκαιη δίκη είναι η απελευθέρωση

Ολοι οι εργαζόμενοι είναι αγανακτισμένοι με τις συνθήκες φυλάκισης του Οτσαλάν, ακόμα και οι συνήγοροι του εμποδίστηκαν να τον επισκευτούν και να συζητήσουν ελεύθερα μαζί του. Κανείς δεν θέλει μιά δίκη απο στρατοδικείο με προειλημμένη απόφαση. Ξέρουμε πολύ καλά τι σημαίνουν τέτοιες διαδικασίες απο την εμπειρία των διώξεων της αριστεράς και του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα, στο όχι και πολύ μακρινό παρελθόν.

Ομως το αίτημα για «δίκαιη δίκη» που προβάλει η ελληνική κυβέρνηση και οι άλλες κυβερνήσεις της Ε.Ε. δεν έχει καμιά σχέση με αυτές τις ευαισθησίες.

Κατ' αρχήν γιατί να δικαστεί ο Οτσαλάν; Είναι ηγέτης ενός εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος. Οταν ο Μαντέλα βρίσκονταν 27 χρόνια αλυσοδεμένος στις φυλακές του απαρτχάιντ στη Ν. Αφρική, κανείς απο τα διεθνές κίνημα συμπαράστασης δεν σκέφτηκε να ζητήσει «δίκαιη δίκη» απο το ρατσιστικό καθεστώς. Αντίθετα, η κοινή απαίτηση ήταν «Λευτεριά στον Μαντέλα».

Στην ουσία μιλώντας για «δίκαιη δίκη» οι κυβερνήσεις λένε με έμμεσο τρόπο ότι ο Οτσαλάν είναι «τρομοκράτης» που πρέπει να δικαστεί και να τιμωρηθεί. Γι' αυτό το αίτημα όλων των κινητοποιήσεων αλληλεγγύης πρέπει να είναι ξεκάθαρο: Λευτεριά στον Οτσαλάν. Αυτό το αίτημα είναι η καλύτερη προστασία γι αυτόν, τώρα.

Οι εξοπλισμοί αυξάνουν την ένταση και όχι η παροχή ασύλου στον Οτσαλάν και τους κούρδους αγωνιστές

Η ελληνική κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι έκανε ό,τι μπορούσε για να προστατέψει τον Οτσαλάν. Οτι η χορήγηση πολιτικού ασύλου στον ηγέτη του ΡΚΚ από την Ελλάδα θα ήταν μια λάθος κίνηση που θα έβλαπτε και τους Κούρδους μετατρέποντας τον αγώνα τους σε κομμάτι της ελληνοτουρκικής διαμάχης κάτι που θα οδηγούσε σε νέα όξυνση τις σχέσεις των δυο χωρών.

Το ίδιο ισχυρίζεται και η κυβέρνηση Κληρίδη στη Κύπρο που κήρυξε ανεπιθύμητες τις τρεις συνοδούς του Οτσαλάν και τις έβαλε στο stop-list, ώστε να μην μπορούν να μπουν στη χώρα, επικαλούμενη λόγους «εθνικού συμφέροντος». Έγινε γνωστό ακόμη, ότι οι υπηρεσίες ασφάλειας και η αστυνομία βρίσκονταν σε συναγερμό όσο κρατούσε η οδύσσεια του Οτσαλάν για να τον εμποδίσουν να ζητήσει άσυλο στη Κυπριακή Δημοκρατία. Η κυβέρνηση Κληρίδη, που προκαλεί τα αισθήματα κάθε δημοκράτη επιτρέποντας στον πραξικοπηματία Βιντζλαίο που βρισκόταν στο stop-list, να μπει στην Κυπριακή Δημοκρατία, ισχυρίζεται ότι δεν θέλει να «αυξήσει την ένταση» και να «κουρδοποιήσει» το κυπριακό δίνοντας άσυλο στους κατατρεγμένους Κούρδους αγωνιστές.

Σημίτης και Κληρίδης προσπαθούν να μας πείσουν ότι η πολιτική τους και οι χειρισμοί που έκαναν στην υπόθεση του

Οτσαλάν ήταν ο μόνος δρόμος για να διασφαλιστεί η ειρήνη και η δημοκρατία στην περιοχή.

Είναι υποκριτές.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι εργαζόμενοι δεν θέλουν τον πόλεμο. Λίγες βδομάδες πριν ξεσπάσει η υπόθεση Οτσαλάν οι εθνικιστικές κορώνες του Αρχιεπίσκοπου Χριστόδουλου και των δεξιών πολιτικάντηδων με αφορμή την επέτειο της "εθνικής ταπείνωσης στα Ιμια" έπεσαν στο κενό γι' αυτόν ακριβώς το λόγο. Γιά το ίδιο λόγο έπεσαν στο κενό και οι αντίστοιχες κορώνες των ελληνοκύπριων εθνικιστών και η προσπάθειά τους να οργανώσουν πορεία διαμαρτυρίας στο προεδρικό σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την ακύρωση της εγκατάστασης των S-300 στην Κύπρο.

Ομως, είναι σκέτη υποκρισία να χρησιμοποιούν οι Σημίτης και Κληρίδης τη σημαία της ειρήνης για να σκεπάσουν το βρώμικο ρόλο της ελληνικής και ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης απέναντι στους Κούρδους.

Αν ο Σημίτης και Κληρίδης νοιαζόταν πραγματικά για την ειρήνη, δεν θα ξόδευαν δισεκατομμύρια δραχμές και εκατοντάδες εκατομμύρια λίρες για εξοπλισμούς. Πριν ακόμη κοπάσει η ένταση απο τους S-300, η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση εξαγγέλει νέο εξοπλιστικό πρόγραμμα 200 εκατομμυρίων λιρών για το 1999, ενώ η ελληνική κυβέρνηση υπόγραψε συμβόλαιο για την αγορά των πυραύλων Πάτριοτ. 300 δις δραχμές θα πάνε στις τσέπες της αμερικάνικης εταιρείας Ραϋθέον και στις εφτά ελληνικές επιχειρήσεις που θα κατασκευάσουν κομμάτια του οπλικού συστήματος. Μόνο η ΙΝΤΡΑΚΟΜ του Κόκκαλη θα πάρει 30,6 δις δραχμές.

Η κούρσα των εξοπλισμών που κάνει η ελληνική και ελληνοκυπριακή κυβέρνηση ρίχνουν λάδι στη φωτιά της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης. Οι S-300, οι Πάτριοτ, το εξοπλιστικό πρόγραμμα των 4 τρις είναι ο πραγματικός κίνδυνος για την ειρήνη και όχι η χορήγηση πολιτικού ασύλου στον Οτσαλάν και τις συντρόφισσές του.

Οι εθνικισιές συνένοχοι στην παράδοση του Οτσαλάν

Οι εθνικιστές στην Ελλάδα και Κύπρο παρουσιάζονται σαν οι πραγματικοί υπερασπιστές και συμπαραστάτες των Κούρδων, σαν οι μόνοι που προσπάθησαν να βοηθήσουν τον Οτσαλάν, σαν οι "ήρωες" που τώρα διώκονται από τα δικαστήρια για τις ενέργειές τους. Η αλήθεια είναι ότι όλοι αυτοί οι εθνικιστές παρέδωσαν τον Οτσαλάν στα χέρια των ΚΥΠατζήδων και μέσω αυτών στα χέρια των διωκτών του.

Ο Ναξάκης είχε τις καλύτερες σχέσεις με την ΕΥΠ. Οταν έφερε τον Οτσαλάν στην Ελλάδα στις 29 Γενάρη, του έκλεισε ραντεβού όπου παρουσιάστηκε ο επικεφαλής της ΕΥΠ Σταυρακάκης παρέα με τους επικεφαλής της Κρατικής Ασφάλειας και της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας. Η στενή συνεργασία της Αντιτρομοκρατικής με το FBI είναι επίσημα γνωστή και όχι κανένα μυστικό.

Η ΕΥΠ "πάρκαρε" τον Οτσαλάν στο Ναϊρόμπι της Κένυα, της χώρας που έχει το αρχηγείο της η CIA στην Αφρική και εκεί οργανώθηκε η παράδοση του Οτσαλάν στα χέρια των ΚΥΠατζήδων της Τουρκίας.

Οι εθνικιστές δεν μπορούν να είναι πραγματικοί συμπαραστάτες των Κούρδων ή οποιουδήποτε εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος. Αγνοούν ή κρατάνε εχθρική στάση απέναντι στην εργατική τάξη και στρέφουν τις ελπίδες τους στο "-έθνος" που όπως αποδείχθηκε τώρα δεν σημαίνει τίποτα άλλο από την άρχουσα τάξη και τους μηχανισμούς της: τις μηχανοραφίες των ΚΥΠατζήδων, τις φάρμες στην Αφρική και τα ιδιωτικά αεροπλάνα των διάφορων Κροίσων. Ολα αυτά μπορεί να μοιάζουν πιο δυνατά εργαλεία από τις διαδηλώσεις των εργατών, αλλά στην πράξη παρέδωσαν τον Οτσαλάν έρμαιο στα συμφέροντα των ελλήνων καπιταλιστών. Δεν υπάρχει "καλή" και κακή ΕΥΠ. Η ΕΥΠ είναι όργανο των καπιταλιστών.

Μόλις η άρχουσα τάξη αποφάσισε ότι δεν χρειαζόταν να παίζει άλλο το χαρτί της "φιλίας" με τον αγώνα του Κουρδικού λαού" παρέδωσε κυνικά τον Οτσαλάν. Αυτοί που οδήγησαν τον Οτσαλάν στα χέρια της ΕΥΠ είναι συνένοχοι.

Ψεύτικοι φίλοι των Κούρδων

Οι έλληνες καπιταλιστές τα προηγούμενα χρόνια παρουσιάζονταν σαν "φίλοι των Κούρδων". Τώρα έριξαν το προσωπείο τους. Ομως, η πραγματικότητα είναι ότι πάντοτε ήταν εχθροί τους. Ο λόγος είναι πολύ απλός: οι Κούρδοι με τα αλλεπάλληλα κινήματα και εξεγέρσεις πάλεψαν ενάντια στον ιμπεριαλισμό ενώ οι έλληνες καπιταλιστές αποτελούσαν πάντοτε κομμάτι των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και μηχανοραφιών με θύματα τους Κούρδους ήδη από την περίοδο του Α' Παγκόσμιου Πόλεμου.

Μικρασιατική εκστρατεία

Το Μάη του 1919 ο ελληνικός στρατός αποβιβάζεται στην Σμύρνη. Ηταν η αρχή της πιο τυχοδιωκτικής εξόρμησης που έχει κάνει ο ελληνικός καπιταλισμός στην ιστορία του. Οι στρατευμένοι εργάτες και αγρότες βρέθηκαν να χύνουν το αίμα τους στα βάθη της Ανατολίας για να μπορέσει ο Βενιζέλος ή ο Βασιλιάς να εξασφαλίσει τις επιδιώξεις των αγγλογάλλων ιμπεριαλιστών στην περιοχή, φυσικά με το "αζημίωτο": οι έλληνες καπιταλιστές φιλοδοξούσαν να πάρουν το δικό τους μερίδιο από τα λάφυρα της διαμελισμένης Οθωμανικής Αυτοκρατορίας να δημιουργήσουν τη "Μεγάλη Ελλάδα".

Απέναντί τους βρήκαν το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα με επικεφαλής τον Κεμάλ Ατατούρκ. Οι Κούρδοι πολέμησαν αποφασιστικά στο πλευρό του Κεμάλ ενάντια στους ιμπεριαλιστές και τον ελληνικό στρατό χωρίς να δώσουν πίστη στις ψεύτικες υποσχέσεις των Μεγάλων Δυνάμεων για αυτονομία και αυτοδιάθεση.

Η συμμετοχή τους έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην νίκη του κινήματος του Κεμάλ. Αυτό το ομολογεί και ο Ισαάκ Λαυρεντίδης τέως πρόεδρος της Βουλής στην περίοδο του Καραμανλή : "Θα ήτο βεβαίως εντελώς διάφορος η τύχη του αγώνος εκείνου εάν δεν επολεμούσαν οι Κούρδοι μετά των Τούρκων, εναντίον των Ελλήνων. Επολέμησαν οι Κούρδοι εις το πλευρόν των Τούρκων και εις το γεωργιανό-αρμενικό μέτωπο και εναντίον του ελληνικού στρατού, διότι επίστευον ότι επρόκειτο να δημιουργήσουν ένα κράτος εις το οποίον θα ζούσαν ως αδελφοί και ίσοι με τους Τούρκους, όπως τους είχε υποσχεθεί ο Μουσταφά Κεμάλ" (Ελευθεροτυπία 19/2).

Σήμερα, οι κυβερνήσεις της Ελλάδας και της Τουρκίας δεν χάνουν την ευκαιρία να καβγαδίζουν για το ποια από τις δυο παραβιάζει τους όρους της Συνθήκης της Λωζάνης του 1923. Ομως, με αυτή την συνθήκη που υπέγραψε ο Βενιζέλος επισημοποιήθηκε ο διαμελισμός του Κουρδιστάν στα τέσσερα.

Χρυσές δουλειές

Τα εγκλήματα του ελληνικού καπιταλισμού σε βάρος των Κούρδων συνεχίστηκαν. Για δεκαετίες οι έλληνες εφοπλιστές και οι κατασκευαστικές εταιρείες έκαναν χρυσές δουλειές στην περιοχή της Μ. Ανατολής, στο πλευρό των δυτικών πολυεθνικών. Τα πιο γνωστά "ονόματα" του ελληνικού καπιταλισμού έστησαν τις αυτοκρατορίες τους μ' αυτό τον τρόπο εκείνη την περίοδο που κράτησε ουσιαστικά και μέχρι τη δεκαετία του '80. Εχουν και αυτοί βουτηγμένα βαθιά στο αίμα των εκατοντάδων χιλιάδων θυμάτων -ανάμεσά τους και των Κούρδων- από τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και τις δικτατορίες που στήριζαν οι Μεγάλες Δυνάμεις.

Μπορεί ο Σαντάμ Χουσεϊν να εξολόθρευε με δηλητηριώδη αέρια το 1988 χιλιάδες Κούρδους αλλά αυτό δεν σήμαινε τίποτα για παράδειγμα για την ΠΥΡΚΑΛ που έκλεινε επικερδείς συμφωνίες με το καθεστώς του. Τον επόμενο χρόνο, το 1989, στην Διεθνή Εκθεση Οπλικών Συστημάτων που διοργάνωσε το καθεστώς στην Βαγδάτη, η Ελλάδα φιγουράριζε χωρίς ντροπή στον κατάλογο των αντιπροσωπειών.

Το ίδιο επαναλήφθηκε και στη δεκαετία του '90. Ο Μητσοτάκης συμμετείχε στο πλευρό των ΗΠΑ στον Πόλεμο του Κόλπου και οι ελληνικές κυβερνήσεις παρίσταναν υποκριτικά τον προστάτη των Κούρδων στο Β. Ιράκ και την Ν.Α. Τουρκία. Ομως, όσοι Κούρδοι πρόσφυγες έφευγαν από τις περιοχές τους για να γλυτώσουν από τον πόλεμο και την δυστυχία και περίμεναν να βρουν καταφύγιο στη "φιλη Ελλάδα" έβλεπαν τις πόρτες κλειστές, ναρκοπέδια και ειδικά αποσπάσματα στον Εβρο, το κυνήγι του λιμενικού στο Αιγαίο ενώ όσοι κατάφερναν να περάσουν όλα αυτά τα εμπόδια έπαιρναν σαν "βραβείο" ρατσισμό και κυνηγητό από την αστυνομία και απελάσεις.

Η παράδοση του Οτσαλάν στους διώκτες του και το κυνήγι των προσφύγων και των μεταναστών είναι η συνέχεια όλης αυτής της μακρόχρονης εγκληματικής δράσης της ελληνικής άρχουσας τάξης ενάντια στους Κούρδους.

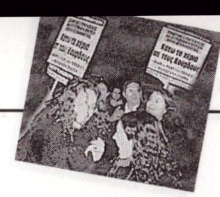

Κουρδιστάν: Κομμάτια για τα πετρέλαια

Η καταπίεση και οι αγώνες του κουρδικού λαού έχουν την αφετηρία τους στην κυνική μοιρασιά που έκαναν οι Μεγάλες Δυνάμεις με το τέλος του Α' Παγκόσμιου Πολέμου. Μετά την κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, ολόκληρη η Μέση Ανατολή έγινε ένα από τα κύρια μέτωπα ανταγωνισμών των ιμπεριαλιστών για τον στρατηγικό έλεγχο της περιοχής και για την εκμετάλλευση των πλούσιων κοιτασμάτων πετρελαίου που μόλις είχαν ανακαλυφθεί στη Μοσούλη - το σημερινό Ιρακινό Κουρδιστάν.

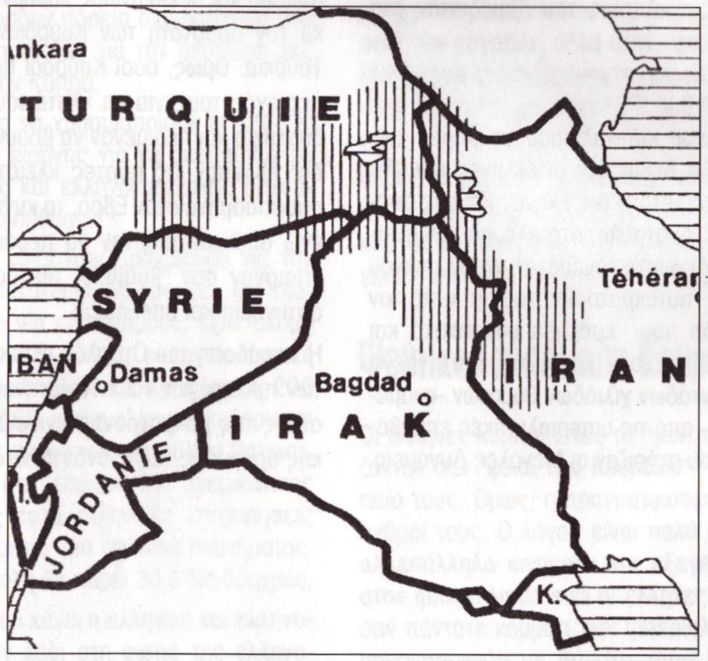

Οσο διαρκούσε ο πόλεμος, οι Μεγάλες Δυνάμεις είχαν προσπαθήσει να μοιράσουν κρυφά την περιοχή μεταξύ τους με τη συμφωνία Σάικς - Πικό το Μάη του 1916. Ομως, μετά τη νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης, οι Μπολσεβίκοι αποκάλυψαν όλο το περιεχόμενο αυτής της μυστικής συμφωνίας και ταυτόχρονα διακήρυξαν ότι το νέο εργατικό κράτος δεν διεκδικεί καμιά από τις απαιτήσεις του παλιού Τσαρικού καθεστώτος στα εδάφη της ηττημένης Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Για να καλύψουν το "κενό" που δημιουργήθηκε, οι ιμπεριαλιστές αναγκάστηκαν να επιταχύνουν τις στρατιωτικές επεμβάσεις τους. Το 1918, οι Αγγλοι κατέλαβαν την Μοσούλη και οι Γάλλοι την Συρία και τον Λίβανο. Ομως, εμπόδιο στην ολοκλήρωση των σχεδίων τους για πλήρη διαμελισμό της Τουρκίας ήταν το κίνημα του Κεμάλ Ατατούρκ που ξέσπασε το Μάη του 1919, όταν ο στρατός του Βενιζέλου εισέβαλε στη Μικρά Ασία με στόχο να εξασφαλίσει για την ελληνική άρχουσα τάξη το κομμάτι από τη λεία της μοιρασιάς της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Οι Αγγλοι αρχικά προσπάθησαν να στρέψουν τους Κούρδους ενάντια στον Κεμάλ, δίνοντάς τους υποσχέσεις για αυτοδιάθεση. Ελπιζαν ότι ένα κουρδικό προτεκτοράτο θα τους επέτρεπε να ελέγξουν τα πετρέλαια και ταυτόχρονα θα ήταν εμπόδιο για την εξάπλωση της επαναστατικής πλημμυρίδας από τη Ρωσία. Ομως, η αντίσταση και η τελική νίκη των κεμαλικών δυνάμεων ενάντια στον Σουλτάνο και τον ελληνικό στρατό, έκανε τους άγγλους ιμπεριαλιστές να εγκαταλείψουν την ιδέα του "κουρδικού προτεκτοράτου".

Ο τελικός διαμελισμός του Κουρδιστάν επικυρώθηκε με τη Συνθήκη της Λωζάνης το 1923. Ενας λαός 20 εκατομμυρίων ανθρώπων και μια περιοχή που καλύπτει πάνω από 400 χιλιάδες τετραγωνικά χιλιόμετρα βρέθηκε χωρισμένη ανάμεσα σε τέσσερα κράτη: την Τουρκία, το Ιράν, το Ιράκ (αρχικά το Βιλαέτι της Μοσούλης) και τη Συρία.

Το δικαίωμα των Κούρδων στην αυτοδιάθεση θυσιάστηκε για να μπορούν οι πολυεθνικές να ελέγχουν τους αγωγούς και τα κοιτάσματα των πετρελαίων. Από τότε μέχρι σήμερα η ιστορία του Κουρδιστάν είναι γεμάτη από διώξεις, σφαγές και γενοκτονίες: κάθε τοπικό καθεστώς και κάθε Μεγάλη Δύναμη έχει βάψει τα χέρια της στο αίμα αυτού του λαού. Αυτοί είναι οι εχθροί του Κουρδικού λαού και γι' αυτό κάθε πραγματική λύση δεν μπορεί να έλθει με "αμοιβαίες υποχωρήσεις" και "διπλωματικές συμφωνίες", αλλά με την σύγκρουση με τον ιμπεριαλισμό, τις πολυεθνικές και τις τοπικές άρχουσες τάξεις.

Εξεγέρσεις

Οι αγώνες των Κούρδων ξεκίνησαν αμέσως μετά το τέλος του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου. Ενα έγγραφο του Φορεϊν Οφις (του βρετανικού υπουργείου Εξωτερικών) στις 22 Φλεβάρη του 1920, διαπίστωνε με ανησυχία ότι "στο παζάρι της κουρδικής πόλης Νουσαϊμπίν ακούει κανείς τον κόσμο να λέει: 'είμαστε μπολσεβίκοι και δεν θέλουμε ούτε το Σουλτάνο, ούτε καμιά ξένη δύναμη στα κεφάλια μας'".

Πριν ακόμα στεγνώσει το μελάνι από τις υπογραφές της συνθήκης της Λωζάνης ο κουρδικός λαός ξεσηκώθηκε στην πόλη Σουλεϊμανίγια το 1923. Η απάντηση των ιμπεριαλιστών ήταν σκληρή: η εξέγερση πνίγηκε στο αίμα από τους βομβαρδισμούς της RAF, της βρετανικής πολεμικής αεροπορίας.

Από το 1925 μέχρι το 1938, οι νοτιανατολικές επαρχίες της Τουρκίας γίνονται το κέντρο του Κουρδικού κινήματος. Η πιο σημαντική από τις εξεγέρσεις των Κούρδων έγινε το 1937 και κατέληξε στη σφαγή χιλιάδων στην πόλη Ντερσίμ. Στην καταστολή των Κούρδων βοήθησαν και τα γαλλικά στρατεύματα που βρίσκονταν στη Συρία.

Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος και η αστάθεια που προκάλεσε στα καθεστώτα της περιοχής ήταν ευκαιρία για νέες εξεγέρσεις των Κούρδων: στο Ιράκ (το 1943 και το 1945) και στο Ιράν, όπου το 1946 για λίγους μήνες εγκαθιδρύθηκε το πρώτο και μοναδικό μέχρι σήμερα κουρδικό κράτος, η Λαϊκή Δημοκρατία του Μαχαμπάντ.

Το 1943, μετά από συμφωνία του Τσόρτσιλ με τον Στάλιν, ο ρωσικός στρατός εισέβαλε στο βόρειο Ιράν, ενώ οι Βρετανοί στο νότιο. Το κενό εξουσίας που προέκυψε έδωσε στους Κούρδους τη δυνατότητα να πάρουν πάλι τα όπλα με την ηγεσία του Κουρδικού Δημοκρατικού Κόμματος του Ιράν (KDPI). Στις 22 Γενάρη 1946 η κουρδική σημαία κυμμάτιζε στην πόλη Μαχαμπάντ. Ο Στάλιν αρχικά ενθάρρυνε τους ηγέτες των Κούρδων να εξεγερθούν, έχοντας σαν απώτερο στόχο την ενσωμάτωση των πλούσιων σε πετρέλαιο περιοχών τους στην ΕΣΣΔ. Ομως, με το τέλος του Πολέμου ήλθε σε συμφωνία με τον Σάχη, τον βασιλιά του Ιράν και αυτό σήμαινε την εγκατάλειψη της Δημοκρατίας του Μαχαμπάντ και τη σφαγή 10.000 Κούρδων από τον Σάχη και τους Βρετανούς.

Το 1958 ο στρατηγός Αμπντούλ Καρίμ Κασέμ ανέτρεψε την μοναρχία στο Ιράκ. Μέσα στο αποκορύφωμα του Ψυχρού Πολέμου, μια τέτοια αλλαγή σήμαινε αντικειμενικά την σύγκρουση με τους ιμπεριαλιστές, τις πολυεθνικές του πετρέλαιου και τους ντόπιους γαιοκτήμονες. Οι Κούρδοι του Ιράκ πίστεψαν ότι είχε έρθει η ώρα να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Ομως, όταν ξεσηκώθηκαν με την ηγεσία του Κουρδικού Δημοκρατικού Κόμματος (KDP) του Μασούντ Μπαρζανί, ο στρατός βομβάρδισε 167 χωριά και σκότωσε 7.000 ανθρώπους.

Το 1979 μια επανάσταση ανέτρεψε τον Σάχη του Ιράν, που ήταν ο βασικός χωροφύλακας των ΗΠΑ στην περιοχή. Οι Κούρδοι ξεσηκώθηκαν και έγιναν κομμάτι αυτού του κινήματος. Η εξέγερσή τους έπαιξε σημαντικό ρόλο επειδή απασχολούσε στα βουνά τον στρατό και τον εμπόδιζε να χτυπήσει τους διαδηλωτές στους δρόμους της Τεχεράνης και τους απεργούς εργάτες στα διυλιστήρια. Λίγους μήνες αργότερα το καθεστώς του Χομεϊνί που επικράτησε μετά τον Σάχη, στράφηκε εναντίον τους, με την ανοχή του Κομμουνιστικού Κόμματος του Ιράν που συνέχιζε να στηρίζει το ισλαμικό καθεστώς.

Η πτώση του Σάχη έσπρωξε τους ιμπεριαλιστές σε συμμαχία με τον δικτάτορα του Ιράκ, τον Σαντάμ Χουσεϊν. Σε όλη τη διάρκεια του πολέμου Ιράν - Ιράκ, η Δύση στήριξε το καθεστώς του Ιράκ επειδή ήταν αυτό που μπορούσε να προστατεύσει τα συμφέροντα των πολυεθνικών του πετρέλαιου. Το αποτέλεσμα ήταν η μεγαλύτερη σφαγή των Κούρδων μέχρι σήμερα. Πάνω από 50.000 εξοντώθηκαν το 1988 από τις αεροπορικές επιδρομές με βόμβες ναπάλμ και χημικά αέρια. Οι πρόσφυγες έφτασαν τους 200.000. Καμιά από τις δυτικές κυβερνήσεις δεν μίλησε για αυτή τη γενοκτονία. Ακόμα και το 1989, ένα μόλις χρόνο μετά τους βομβαρδισμούς των Κούρδων, μια σειρά από χώρες συμμετείχαν στην Διεθνή Εκθεση Οπλικού Υλικού που οργάνωσε ο Σαντάμ στη Βαγδάτη. Ο κατάλογος είναι αποκαλυπτικός: ΗΠΑ, Βρετανία, Γαλλία, Ιταλία, Ελλάδα, Τουρκία, Τσεχοσλοβακία, Ανατολική Γερμανία και Βραζιλία.

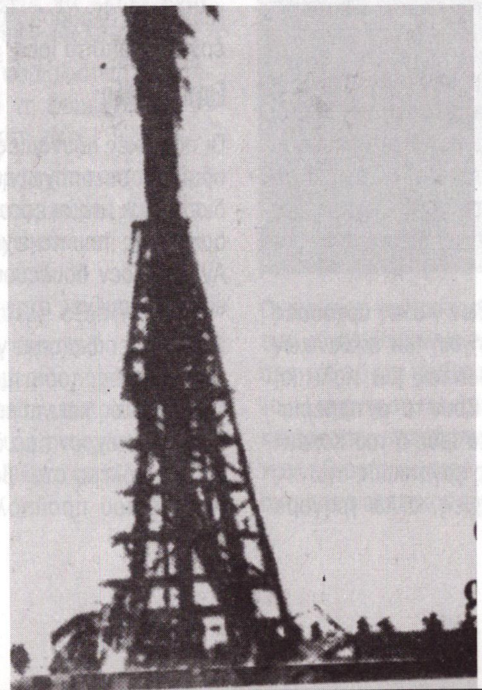

Τη δεκαετία του '80 η αιχμή του κουρδικού κινήματος μεταφέρεται στην Τουρκία, όπου ζούν πάνω από 12 εκατομμύρια Κούρδοι σε συνθήκες στυγνής καταπίεσης. Το 1977, ένα χρόνο μετά τη σφαγή 1000 αμάχων Κούρδων από τους φασίστες στην πόλη Μαράς, ιδρύθηκε το Εργατικό Κόμμα Κουρδιστάν, το PKK, με ηγέτη τον Αμπντουλάχ Οτσαλάν.

Η πρώτη ένοπλη επίθεση των ανταρτών του PKK έγινε τον Αύγουστο του 1984 ενάντια σε ένα τουρκικό φυλάκιο στην πόλη Ούρφα. Από τότε μέχρι σήμερα η στρατιωτική κινητοποίηση του τουρκικού κράτους στο Κουρδιστάν είναι χωρίς προηγούμενο: πάνω από 200.000 στρατιώτες, 50.000 ειδικά εκπαιδευμένοι κομάντος, 20.000 αστυνομικοί και 30.000 "εθνοφύλακες" (μια συνολική δύναμη τριακοσίων χιλιάδων ανδρών με τη στήριξη εκατοντάδων μαχητικών αεροπλάνων και ελικοπτέρων) συγκρούονται με τους 15.000 αντάρτες του PKK. Σε αυτό τον βρόμικο πόλεμο, η άρχουσα τάξη της Τουρκίας έχει την στήριξη της Δύσης που, όπως στο Ιράκ και στο Ιράν, βλέπει στο κίνημα της κουρδικής αντίστασης μια ακόμα εστία αναταραχής στην κρίσιμη περιοχή των πετρελαίων της Μέσης Ανατολής και πιο πρόσφατα της Κασπίας και του Καυκάσου.

Παρόλα αυτά, μετά από δεκαπέντε χρόνια πολεμικών συγκρούσεων, οι τούρκοι στρατηγοί δεν έχουν καταφέρει να συντρίψουν την κουρδική αντίσταση. Η αδυναμία τους, δεν οφείλεται τόσο στις στρατιωτικές επιτυχίες των ανταρτών του PKK, όσο στη μεγάλη συμπαράσταση των Κούρδων αγροτών κι εργατών. Παρά τον στρατιωτικό νόμο που έχει σχεδόν μονίμως επιβληθεί στις κουρδικές επαρχίες της νοτιανατολικής Τουρκίας, παρά τις φυλακίσεις, τα βασανιστήρια και τις μαζικές εκτελέσεις, παρά το γεγονός ότι ο στρατός εξαφανίζει ολόκληρα χωριά από το χάρτη, η αντίσταση του κουρδικού λαού συνεχίζεται με αμείωτη ένταση.

Το ερώτημα που χρειάζεται να απαντήσουμε είναι: πού σκοντάφτει το κίνημα των Κούρδων και δεν μπορεί να νικήσει μετά από ένα σχεδόν αιώνα εξεγέρσεων;

Η πολιτική των ηγεσιών

Το πραγματικό πρόβλημα του κουρδικού κινήματος είναι η πολιτική των ηγεσιών του. Ολες οι μέχρι σήμερα Κουρδικές ηγεσίες στηρίχτηκαν στις αυταπάτες ότι η λύση των προβλημάτων μπορεί να έλθει μέσα από συμμαχίες "από τα πάνω", με τις άρχουσες τάξεις των διπλανών χωρών.

Αυτή η στρατηγική των συμμαχιών, όχι μόνο καλλιεργεί τεράστιες αυταπάτες για το ποιοι είναι οι πραγματικοί φίλοι των Κούρδων, αλλά προσανατολίζει σε εντελώς λάθος κατεύθυνση ολόκληρο το κίνημά τους και οδηγεί σε δεξιές στροφές σε κάθε κρίσιμη φάση. Ετσι, την ώρα που οι εργατικές τάξεις στην Τουρκία, το Ιράν ή το

Ιράκ έδιναν τους πιο μεγάλους αγώνες ενάντια στις άρχουσες τάξεις τους, οι ηγεσίες των Κούρδων, αντί να ενώσουν την τεράστια δυναμική του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος με αυτούς τους αγώνες, έτρεχαν να κάνουν υποχωρήσεις και παζάρια - ακόμα και με τους ίδιους τους ιμπεριαλιστές.

Τα παραδείγματα αυτής της καταστροφικής στρατηγικής, δυστυχώς, αφθονούν. Στη δεκαετία του '60, ο ηγέτης του Κουρδικού Δημοκρατικού Κόμματος (KDP) στο Ιράκ, ο

Μασούντ Μπαρζανί, παζάρεψε την "αυτονομία" των Κούρδων με όλες τις ιρακινές κυβερνήσεις: με τον Καρίμ Κασέμ, με τους άραβες εθνικιστές του κόμματος Μπάαθ, ακόμα και με τον Σαντάμ Χουσεϊν. Μετά από κάθε υποχώρηση του Μπαρζανί ακολουθούσε νέο κύμα καταστολής των Κούρδων από το ιρακινό καθεστώς. Η απάντηση της ηγεσίας των Κούρδων ήταν να στραφούν για βοήθεια στον "εχθρό του εχθρού τους", στον Σάχη του Ιράν και τις ΗΠΑ. Σε αντάλλαγμα για αυτή τη "βοήθεια" ο Μπαρζανί έφτασε μέχρι του σημείου να συλλαμβάνει και να παραδίδει στον Σάχη τους Κούρδους μαχητές του Ιράν που ως τότε έβρισκαν καταφύγιο στις βάσεις του KDP.

Αλλά και το 1979 στο Ιράν, έχοντας την ίδια στρατηγική, οι ηγέτες των Κούρδων, πίστεψαν ότι το καθεστώς του Χομεϊνί θα τους έδινε την αυτονομία τους και διαχωρίστηκαν από το μαζικό εργατικό κίνημα που ανέτρεψε τον Σάχη. Ετσι διευκόλυναν το ισλαμικό καθεστώς να συντρίψει τους εργάτες και στη συνέχεια να στραφεί και ενάντια στους Κούρδους.

Τις αυταπάτες των ηγεσιών των Κούρδων για τις άρχουσες τάξεις ενίσχυσε η ρεφορμιστική στρατηγική των σταλινικών Κομμουνιστικών Κομμάτων. Ακολουθώντας μια πολιτική συμμαχιών, τα ΚΚ προτιμούσαν να στηρίζουν τα "αντιμπεριαλιστικά" καθεστώτα σαν του Σαντάμ στο Ιράκ ή του Χομείνι στο Ιράν. Οχι μόνο έβαλαν φρένο στους εργατικούς αγώνες για να μη χαλάσουν αυτές οι συμμαχίες, αλλά γρήγορα εγκατέλειψαν και το αίτημα για το δικαίωμα αυτονομίας των Κούρδων.

Στην Τουρκία, η ηγεσία του PKK εμφανίζεται ότι είναι η μόνη αδιάλλακτη μέσα στο κουρδικό κίνημα. Στην πραγματικότητα η πολιτική του Οτσαλάν δεν διαφέρει από τις άλλες ηγεσίες. Δεν είναι η πρώτη φορά σήμερα που η ηγεσία του PKK προσφέρει διαπραγματεύσεις για μια "διπλωματική λύση" του Κουρδικού ζητήματος. Το Μάρτη του 1991, την ώρα που η εξέγερση των Κούρδων του Ιράκ βρισκόταν στο αποκορύφωμά της, ο Οτσαλάν δήλωνε ότι "θα σταματούσε τον ένοπλο αγώνα για την ανεξαρτησία, αν η κυβέρνηση της Αγκυρας καθόταν να συζητήσει την προοπτική μιας αυτονομίας του Κουρδιστάν στα πλαίσια του τουρκικού κράτους". Τον Δεκέμβρη του '91 το PKK προχώρησε σε μονομερή ανακωχή. Μερικούς μήνες αργότερα ο τουρκικός στρατός επιτέθηκε στην πόλη Σιρνάκ - ένα από τα οχυρά του PKK - και κυριολεκτικά την εξαφάνισε από το χάρτη. Παρόλα αυτά ο Οτσαλάν τον Απρίλη του 1993 επανήλθε προσφέροντας νέα "κατάπαυση του πυρός". Αυτή τη φορά, η ηγεσία του PKK δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ούτε τα ίδια της τα μέλη που αρνήθηκαν να υπακούσουν και συνέχισαν το αντάρτικο με αποτέλεσμα την κατάρρευση της "ανακωχής". Τον Δεκέμβρη του 1995, το PKK ανακοίνωσε για τρίτη φορά ότι "σταματάει τον ένοπλο αγώνα". Ξανά οι τούρκοι στρατηγοί απάντησαν στην "προσφορά" κλιμακώνοντας τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις τους.

Η ηγεσία του PKK καλλιεργεί επίσης αυταπάτες για βοήθεια από τις κυβερνήσεις των χωρών που για τους δικούς τους λόγους κοντράρονται με την Τουρκία. Αυτό ισχύει τόσο για το καθεστώς της Συρίας (που μέχρι πρόσφατα "φιλοξενούσε" τις βάσεις του PKK), όσο και για τις κυβερνήσεις της Ελλάδας ή ακόμη και της Ευρωπαϊκής Ενωσης. Το 1992, στη διάρκεια της μεγάλης απεργίας των εργατών της ΕΑΣ ενάντια στον Μητσοτάκη, το PKK μοίραζε μια προκήρυξη στην Αθήνα η οποία αναφερόταν στην Νέα Δημοκρατία σαν την "φίλη ελληνική κυβέρνηση". Τα αδιέξοδα αυτής της πολιτικής φαίνονται σήμερα περισσότερο από ποτέ άλλοτε: Η Συρία, μετά από πιέσεις του Κλίντον, έδιωξε τον Οτσαλάν και τους μαχητές του PKK από το έδαφός της, ενώ η ελληνική κυβέρνηση παρέδωσε ουσιαστικά τον Οτσαλάν στον Ετζεβίτ και οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις κυνηγούν τους Κούρδους "λαθρο"μετανάστες και πρόσφυγες, είτε αυτοί έρχονται από το Ιράκ, είτε από την Τουρκία.

Εργατική τάξη

Οι πολιτικές αδυναμίες των ηγεσιών των Κούρδων που τους οδηγούν σε υποχωρήσεις, αποκτούν ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις αν σκεφτούμε ότι συμβαίνουν σε μια περίοδο αστάθειας που τα σχέδια των ιμπεριαλιστών στην Μέση Ανατολή δεν δουλεύουν, ενώ οι τοπικές άρχουσες τάξεις είναι βυθισμένες στην κρίση και την αστάθεια.

Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για την Τουρκία. Οσο βαθαίνει η οικονομική κρίση, τόσο πιο δύσκολο είναι για τους τούρκους καπιταλιστές και για τις κυβερνήσεις να βρίσκονται αντιμέτωποι ταυτόχρονα με δυο μέτωπα: την εργατική αντίσταση και τον πόλεμο στα βουνά του Κουρδιστάν που απορροφά το 40% του προϋπολογισμού! Αυτό το αδιέξοδο έχει δημιουργήσει ανοιχτές διασπάσεις μέσα στην ίδια την άρχουσα τάξη.

Σε τέτοιες στιγμές φαίνεται καθαρά πού βρίσκεται ο δρόμος για τη νίκη του κουρδικού κινήματος: στο να ενώσει τους αγώνες του με τις μάχες που δίνει το εργατικό κίνημα στις χώρες που βρίσκονται μοιρασμένοι οι Κούρδοι.

Η μεγάλη διαφορά ανάμεσα στις αρχές του αιώνα και τις τελευταίες δεκαετίες είναι ότι στην Τουρκία και στη Μέση Ανατολή - και στο ίδιο το Κουρδιστάν - έχει αναπτυχθεί μια τεράστια εργατική τάξη που έχει δώσει σκληρούς αγώνες ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση.

Το 1979 αυτή η εργατική τάξη έκανε στο Ιράν μια ολόκληρη επανάσταση και έκανε να τρίξουν συθέμελα τα στηρίγματα των ιμπεριαλιστών στη Μέση Ανατολή. Η δεκαετία του 1990 ήταν γεμάτη από δυνατούς αγώνες της εργατικής τάξης της Τουρκίας. Το 1991, το σύνθημα "Λευτεριά στο Κουρδιστάν" ακουγόταν στις διαδηλώσεις των απεργών ανθρακωρύχων του Ζονγκουλντάκ. Το καλοκαίρι και το φθινόπωρο του 1995 οι απεργίες έφτασαν στο σημείο να ρίξουν την κυβέρνηση της Τσιλέρ. Για μια ολόκληρη περίοδο οι διαδηλώσεις που καλούσαν τα συνδικάτα των εκπαιδευτικών και των άλλων εργαζόμενων του δημόσιου τομέα πλημμύριζαν τους δρόμους της Ιστανμπούλ, της Αγκυρας και της Σμύρνης. Οταν μετά από ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα στην πόλη Σουσουρλούκ αποκαλύφθηκαν οι διασυνδέσεις κρατικού μηχανισμού, φασιστών και μαφίας - που είχαν σαν στόχο την καταστολή της αριστεράς, των συνδικάτων και των οργανώσεων των Κούρδων - χιλιάδες κόσμος διαδήλωνε επί βδομάδες κάθε βράδυ στις 9 η ώρα. Τα εκατομμύρια των Κούρδων εργατών απο τις φτωχογειτονιές των μεγαλουπόλεων της Τουρκίας ήταν κομμάτι αυτού του κινήματος.

Οι αγώνες των Κούρδων μπορούν να νικήσουν μόνο αν βάλουν σαν στόχο τους να ενωθούν με όλους τους εργάτες της περιοχής στην πάλη για να ανατρέψουν τον ιμπεριαλισμό και τις άρχουσες τάξεις. Αιτία της καταπίεσης τους είναι τα συμφέροντα του παγκόσμιου καπιταλισμού στα πετρέλαια της περιοχής. Οπως και στην Παλαιστίνη, η "διεθνής κοινότητα" δεν πρόκειται με κανένα τρόπο να επιτρέψει την διακύβευση των συμφερόντων των πολυεθνικών. Κάθε "διπλωματική λύση" το μόνο που θα κάνει θα είναι να παγώσει για λίγο τα πράγματα, μέχρι να έλθει ένας επόμενος γύρος καινούργιων εξεγέρσεων και καταστολής.

Μόνο οπλισμένοι με μια επαναστατική σοσιαλιστική στρατηγική που βάζει σαν προσανατολισμό τη συμμαχία με το εργατικό κίνημα μπορούν να φτάσουν στη νίκη.

Οι πραγματικοί φίλοι των Κούρδων είναι τα εκατοντάδες εκατομμύρια των εργατών στις αραβικές χώρες και στην Τουρκία. Η "Κουρδική Ιντιφάντα" είναι έμπνευση για τους αγώνες όλων αυτών των εργατών.

Το 1993 όταν οι στρατηγοί της Τουρκίας εξαπέλυσαν τη μεγαλύτερη επίθεση κατά του PKK, η εφημερίδα Sosyalist Isci (Σοσιαλιστής Εργάτης-αδελφή εφημερίδα της Εργατικής Αλληλεγγύης στην Τουρκία) κυκλοφόρησε με πρωτοσέλιδο τίτλο "Λευτεριά στο Κουρδιστάν". Τα φύλλα της κατασχέθηκαν και οι εκδότες σύρθηκαν στα δικαστήρια, αλλά οι σύντροφοι του Sosyalist Isci είχαν προλάβει να δώσουν ένα παράδειγμα της διεθνιστικής πολιτικής.

Αυτό που χρειάζεται είναι μια αριστερά που να παλεύει για το δικαίωμα των Κούρδων να αποφασίσουν οι ίδιοι τη μοίρα τους και μ' αυτό τον τρόπο να ενώνει τους αγώνες ενάντια στις τοπικές άρχουσες τάξεις και τους ιμπεριαλιστές στην μόνη προοπτική που μπορεί να φέρει την πραγματική απελευθέρωση: την σοσιαλιστική επανάσταση και το χτίσιμο μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.

Εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και σοσιαλιστές

Η σύλληψη του Οτσαλάν και οι διαδηλώσεις απ' άκρη σ' άκρη του πλανήτη και στην ίδια την Τουρκία, έχουν φέρει στην επικαιρότητα την καταπίεση και τους αγώνες των Κούρδων. Οι τελευταίες εξελίξεις βάζουν ακόμα πιο επιτακτικά το ερώτημα: πώς μπορούν να νικήσουν εξεγέρσεις σαν κι αυτές των Κούρδων;

Αυτό είναι ένα ερώτημα που οι σοσιαλιστές ήταν αναγκασμένοι να το απαντήσουν από τις αρχές του αιώνα, όταν η στυγνή ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση δημιούργησε εκρηκτικά προβλήματα και άρχισαν να ξεσπούν εξεγέρσεις κι επαναστάσεις στις αποικίες. Οι σοσιαλιστές έπρεπε να χαράξουν στρατηγική, όχι μόνο για το εργατικό κίνημα στον αναπτυγμένο καπιταλισμό, αλλά και για τους αγώνες στις καθυστερημένες χώρες και τις καταπιεσμένες από τον ιμπεριαλισμό εθνότητες.

Οι ηγεσίες των ρεφορμιστικών σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων συντάχθηκαν με τις "δικές τους" ιμπεριαλιστικές άρχουσες τάξεις και πούλησαν τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Η απάντηση των επαναστατών ήταν διεθνιστική: είχε σαν κέντρο την υπεράσπιση του δικαιώματος των καταπιεσμένων εθνοτήτων στην αυτοδιάθεση και την υποστήριξη του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα.

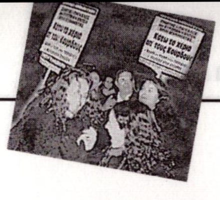

Ο Λέον Τρότσκι, με τη θεωρία της "Διαρκούς Επανάστασης", ήταν αυτός που ξεκαθάρισε ότι στην εποχή του ιμπεριαλισμού, η εργατική τάξη είναι η δύναμη που με την επανάστασή της μπορεί να λύσει και όλα τα προβλήματα δημοκρατίας ή εθνικής καταπίεσης.

Κοινός εχθρός

Η ιμπεριαλιστική εξάπλωση των μεγάλων καπιταλιστικών χωρών στις αρχές του αιώνα είχε σαν αποτέλεσμα ολόκληρα κομμάτια του πλανήτη να βρεθούν κάτω από καθεστώς στυγνής καταπίεσης. Τεράστιες περιοχές της Ασίας, της Αφρικής, της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής μετατράπηκαν σε αποικίες. Με τη μοιρασιά που έγινε μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, ολόκληρα έθνη χωρίστηκαν από σύνορα που χαράχτηκαν πάνω στο χάρτη με μόνο κριτήριο τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών και των τοπικών αρχουσών τάξεων. Εκατομμύρια άνθρωποι βρέθηκαν να ζουν σαν καταπιεσμένες μειονότητες. Πολύ γρήγορα άρχισαν να ξεσπούν εξεγέρσεις που φορείς τους ήταν μεγάλα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα.

Για τους σοσιαλιστές των καταπιεστριών χωρών έμπαινε επιτακτικά η ανάγκη ν' απαντήσουν σ' ένα ερώτημα: ποια σχέση μπορούσαν να έχουν με τα εθνικοαπελευθερωτικά αυτά κινήματα; Το ίδιο ζήτημα μπαίνει και σήμερα. Ούτε η καταπίεση των εθνοτήτων και των μειονοτήτων, ούτε οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, ούτε οι εξεγέρσεις έχουν σταματήσει. Και δεν θα μπορούσαν να σταματήσουν αφού είναι δεμένες με την ίδια την ανάπτυξη του καπιταλισμού.

Στις αρχές του αιώνα οι ρεφορμιστές ηγέτες των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων αρνιόντουσαν να υποστηρίξουν τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα προβάλλοντας διάφορες δικαιολογίες για τη φύση των ηγεσιών τους, για τις συμμαχίες τους, ή για το ότι είχαν "οπισθοδρομικά" αιτήματα κλπ. Τέτοιες αντιλήψεις, που θυμίζουν την παροιμία "όποιος δεν θέλει να ζυμώσει πέντε μέρες κοσκινίζει", υπάρχουν και σήμερα. Στην πραγματικότητα, καταλήγουν να παίζουν το παιχνίδι των ιμπεριαλιστών. Πριν από ογδόντα χρόνια θεωρούσαν την αποικιοκρατικές κατακτήσεις "προοδευτικές" γιατί "εκπολίτιζαν τα καθυστερημένα έθνη". Σήμερα οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις θεωρούνται "θετικές" γιατί επιβάλουν τη "διεθνή νομιμότητα".

Η απάντηση που έδιναν οι επαναστάτες σοσιαλιστές, όπως ο Λένιν και ο Τρότσκι, ήταν εντελώς διαφορετική. Στο κέντρο της ανάλυσής τους βρισκόταν η εκτίμηση ότι οι εργάτες στην καταπιέστρια χώρα και οι καταπιεσμένες εθνότητες είχαν ένα κοινό εχθρό: την άρχουσα τάξη και τον ιμπεριαλισμό που τους εκμεταλλεύονταν και τους δυο. Εβλεπαν την τεράστια δυναμική που είχαν τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και αναζητούσαν μια στρατηγική που να μπορεί να αξιοποιεί τις ηρωικές εξεγέρσεις τους ενάντια στον κοινό εχθρό.

Μια τέτοια στρατηγική σημαίνει ότι η εργατική τάξη και τα γνήσια επαναστατικά σοσιαλιστικά κόμματα στην καταπιέστρια χώρα είχαν υποχρέωση να παλεύουν και να υποστηρίζουν το δικαίωμα των καταπιεσμένων εθνοτήτων στην αυτοδιάθεση ή και την απόσχιση. Με αυτή την πολιτική οι Μπολσεβίκοι μπόρεσαν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη όλων των λαών της παλιάς τσαρικής αυτοκρατορίας και να τους ενώσουν στην πάλη για την ανατροπή του μεγαλορώσικου καπιταλισμού.

Η ίδια στρατηγική ισχύει και σε σχέση με τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Είναι χρέος των επαναστατών να υποστηρίζουν κάθε μαζικό εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα, χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Ο Λένιν έλεγε στο 2ο Συνέδριο της Τρίτης Διεθνούς το 1920: «Είναι καθήκον του νικηφόρου επαναστατικού προλεταριάτου να προσεγγίσει τα αποικιακά απελευθερωτικά κινήματα και να τα βοηθήσει με όσα μέσα έχει στη διάθεσή του».

Ρήγμα

Ούτε ο Λένιν, ούτε ο Τρότσκι είχαν ψευδαισθήσεις για τις ηγεσίες αυτών των κινημάτων. Ομως δυο πράγματα καθόριζαν τη στρατηγική τους. Από τη μια, η δυνατότητα να κερδιθούν οι εξεγερμένες μάζες των αντιμπεριαλιστικών κινημάτων στην σοσιαλιστική προοπτική. Και από την άλλη, το ρήγμα που προκαλούσε ο αγώνας τους στις άρχουσες τάξεις των μητροπόλεων του καπιταλισμού.

Από τότε μέχρι σήμερα αυτή η διεθνιστική πολιτική δικαιώθηκε στην πράξη πολλές φορές. Ας θυμηθούμε μόνο το παράδειγμα των πορτογαλικών αποικιών στην Αφρική το 1974. Η νίκη των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων στην Μοζαμβίκη και στην Αγκόλα δημιούργησε τέτοια κρίση στην άρχουσα τάξη της Πορτογαλίας που όχι μόνο οδήγησε στην ανατροπή της δικτατορίας, αλλά άνοιξε το δρόμο για μια ολόκληρη εργατική επανάσταση.

Ομως η υπεράσπιση του δικαιώματος των καταπιεσμένων εθνοτήτων στην αυτοδιάθεση και η χωρίς όρους υποστήριξη των εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων δεν σημαίνει ότι οι σοσιαλιστές αφήνουν την ηγεσία αυτών των κινημάτων στα χέρια των εθνικιστών. Αντίθετα, παλεύουν έτσι ώστε η συμπαράσταση μέσα στις ιμπεριαλιστικές χώρες, αλλά και η ηγεσία μέσα στα ίδια αυτά τα κινήματα να περάσει στα χέρια της εργατικής τάξης.

Επαναστατική ηγεσία

Ο Τρότσκι, στηριγμένος στην "ανισομερή και συνδυασμένη ανάπτυξη του καπιταλισμού" υποστήριζε ότι ακόμα και στις πιο καθυστερημένες χώρες η εργατική τάξη, παρόλο το μικρό μέγεθός της, είχε πολύ μεγαλύτερο και καθοριστικό ρόλο να παίξει στην πάλη ενάντια στην καταπίεση. Εφτασε στο συμπέρασμα ότι «η εργατική τάξη είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να οδηγήσει την επανάσταση μέχρι τη νίκη προσφέροντας στους αγρότες και τα καταπιεσμένα στρώματα του πληθυσμού επαναστατική ηγεσία».

Σήμερα ο καπιταλισμός έχει απλώσει τα πλοκάμια του σε κάθε γωνιά του πλανήτη και οι εργάτες αποτελούν την πλειοψηφία τους πληθυσμού σε πολύ περισσότερες χώρες από την εποχή που ο Τρότσκι διατύπωνε τη θεωρία της Διαρκούς επανάστασης. Για παράδειγμα στο Μεξικό, μερικά χιλιόμετρα μακρύτερα από την επαρχία των Τσιάπας με τους καταπιεσμένους ινδιάνους αγρότες, ξεπροβάλλουν οι καμινάδες από τα διυλιστήρια με τους χιλιάδες εργάτες πετρελαίων. Στην Τουρκία, δίπλα στη βοϊδάμαξα και το άροτρο των οροπεδίων του Κουρδιστάν, έχει αναπτυχθεί μια τεράστια εργατική τάξη που δουλεύει σε αυτοκινητοβιομηχανίες και σε εργοστάσια ηλεκτρονικών και που μεγάλο κομμάτι της είναι κούρδοι μετανάστες.

Αν θέλουμε ένα πρόσφατο παράδειγμα για το ρόλο που μπορεί να παίξει η εργατική τάξη των χωρών της "περιφέρειας" στην πάλη ενάντια στην καταπίεση και τον ιμπεριαλισμό, αρκεί να ρίξουμε μια ματιά στην επανάσταση στην Ινδονησία. Η εργατική τάξη της χώρας, αν και μειοψηφία στο σύνολο του πληθυσμού, με τις απεργίες της την περσινή άνοιξη ήταν αυτή που έγινε ο πόλος συσπείρωσης για τους αγρότες, τους άνεργους, τους φοιτητές που με την εξέγερσή τους έδωσαν το τελειωτικό χτύπημα στον Σουχάρτο.

Σύμφωνα με τη θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης η εργατική τάξη, όχι μόνο μπορεί, αλλά και πρέπει να παλέψει για να γίνει ηγεσία των αντιμπεριαλιστικών κινημάτων. Είναι η τάξη που δεν έχει κανένα απολύτως συμφέρον να σταματήσει την εξέγερση στα μισά του δρόμου και να κάνει συμβιβασμούς και υποχωρήσεις με τον ιμπεριαλισμό και τις καταπιεστικές άρχουσες τάξεις. Η απελευθέρωσή της μπορεί να υπάρξει μόνο με την κατάργηση αυτού του εκμεταλλευτικού συστήματος.

Η εργατική τάξη από τη στιγμή που γίνεται ηγεσία σε ένα νικηφόρο αγώνα, έστω και μέσα από το μηχανισμό μιας επανάστασης που σαν άμεσους στόχους έχει τη δημοκρατία και το σταμάτημα της εθνικής ή όποιας άλλης καταπίεσης, "δεν μπορεί να περιορίσει την αποστολή της στη δημιουργία κοινοβουλευτικών θεσμών για την κυριαρχία της αστικής τάξης... Στην διαδικασία εκπλήρωσης των δημοκρατικών καθηκόντων, η νικηφόρα εργατική τάξη, από την ίδια τη λογική της θέσης της θα αντιμετωπίσει αναπόφευκτα καθαρά σοσιαλιστικά προβλήματα... Είναι υποχρεωμένη να τραβήξει το δρόμο της σοσιαλιστικής επανάστασης. Η επανάσταση γίνεται διαρκής".

Η θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης καταφέρνει να δώσει έναν ενιαίο, συγκροτημένο και αποτελεσματικό προσανατολισμό στους αγωνιστές του σοσιαλισμού που παλεύουν μέσα σ' ένα κόσμο που μοιάζει κατακερματισμένος. Ενα κόσμο που, όπως γράφει ο Τρότσκι, ο σταλινισμός τον είχε διαιρέσει σε τετραγωνάκια που είναι "ώριμα" για τη σοσιαλιστική επανάσταση και σ' άλλα που είναι "ανώριμα", δημιουργώντας με αυτό τον τρόπο απελπιστικά αδιέξοδα στους αριστερούς αγωνιστές.

Σοσιαλιστική προοπτική

Την επαναστατική προοπτική οι Μπολσεβίκοι προσπάθησαν να την κάνουν πράξη, στα πλαίσια της Τρίτης Διεθνούς. Οργάνωσαν το 1920 στο Μπακού το "Συνέδριο των Λαών της Ανατολής", όπου προσπάθησαν να επηρεάσουν με τη σοσιαλιστική πολιτική τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Το Συνέδριο παρακολούθησαν 1900 αντιπρόσωποι από το Ιράν, την Τουρκία, την Ινδία και άλλες χώρες της Ασίας, ανάμεσα τους και 12 Κούρδοι.

Το κίνημα του κουρδικού λαού, στην Τουρκία, το Ιράκ, το Ιράν είναι ένα από τα πιο μακρόχρονα και πιο δυνατά εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα.

Δυστυχώς στην ηγεσία του βρίσκονται εθνικιστές και όχι μαρξιστές οπλισμένοι με τη στρατηγική της Διαρκούς Επανάστασης. Ομως, όλα τα στοιχεία που βάζει η θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης και που θα μπορούσαν να φέρουν τη νίκη είναι ζωντανά. Σε όλες τις χώρες που ζουν οι Κούρδοι υπάρχουν μεγάλες και ισχυρές εργατικές τάξεις που έχουν δώσει τεράστιους αγώνες. Κομμάτι αυτών των εργατικών τάξεων αποτελούν και οι ίδιοι οι Κούρδοι είτε στις πετρελαιοπηγές της Μοσούλης, είτε στις βιομηχανίες της Ισταμπούλ. Οι εξεγέρσεις των Κούρδων ήταν πάντα πηγή αστάθειας για τις άρχουσες τάξεις και τον ιμπεριαλισμό και πυροδότης για τα εργατικά κινήματα σε αυτές τις χώρες - και όχι μόνο σε αυτές τις χώρες, όπως φαίνεται και από τη συμπαράσταση που βρίσκουν οι διαδηλώσεις των Κούρδων προσφύγων και μεταναστών σε όλο τον κόσμο.

Μια επαναστατική αριστερά που συγκρούεται με τον ιμπεριαλισμό, που παλεύει για το δικαίωμα των Κούρδων να αποφασίσουν οι ίδιοι το μέλλον τους και για να ενώσει τη δυναμική της εξέγερσής τους με τους αγώνες των εργατών μπορεί να δώσει τη μοναδική νικηφόρα προοπτική.

Τιμή: 50 Σεντ